

Ve školce děti učíme, že každé z nich má na světě dané místo

(Kutnohorský deník, 11.9.2015, Hana Kratochvílová)

Rozhovor s ředitelkou Církevní mateřské školy svatého Jakuba Barborou Křivohlavou

Kutná Hora – Před čtyřmi lety byla na začátku září otevřena zcela nová Církevní mateřská škola svatého Jakuba v Kutné Hoře. Mezi ostatními mateřskými školami je ojedinělá nejen svým křesťanským zaměřením, ale také pedagogickým směrem, jímž jsou děti ve školce vedeny, protože připomíná jednu velkou rodinu. Otom, jak se školce daří a co nového ji čeká v nadcházejícím školním roce si s Deníkem povídala její ředitelka Barbora Křivohlavá.

- Já vím, že vy nepocházíte z Kutné Hory a žijete v Praze. Co vás sem zaválo?

Já jsem osm let pracovala na základní škole v Praze v přípravné třídě a potom, protože rodiče manžela pocházejí z Kutné Hory, jsem se od švagrové dozvěděla, že se koná výběrové řízení na ředitelku církevní školy. Tak jsem se přihlásila a vyšlo to.

- Co vy a Kutná Hora? Stále dojíždíte?

My jsme už předtím s manželem uvažovali o tom, že bychom se přestěhovali do Kutné Hory, ale mezi tím naše děti vyrostly a už to není tak jednoduché, protože děti chtějí zůstat v Praze. A přece jenom my jako rodiče je ještě nějakým způsobem musíme postavit na nohy a vypravit do života a teprve potom se případně můžeme zařídit třeba jinak. Takže dojíždím, vždycky jeden den tam a druhý zpátky.

- Kdy jste nastoupila jako ředitelka do Církevní školy sv. Jakuba?

V roce 2013, takže mě teď vlastně čeká třetí školní rok tady. Školka funguje čtyři roky, respektive tohle bude čtvrtý školní rok.

- Jaká je současná koncepce školky, v čem je zajímavá?

Když jsem sem nastoupila, tak školka neměla žádnou ustálenou koncepci. Byly tady prvky montessori pedagogiky, prvky lesní pedagogiky a zároveň prvky pedagogiky Franze Ketta. Když s tím člověk malinko pracuje, tak ví, že nejde dělat všechny tři směry dobře. Můžete mít více prvků, ale musíte mít jeden směr, který udává ten hlavní proud, gró té výchovy.

- Takže tyto směry nelze smíchat v jeden?

Ty prvky jde míchat dohromady, ale cesta musí být jen jedna. My máme ve školce prvky montessori pedagogiky, například různé pomůcky, které děti mohou během dne využívat. Ale nelze dělat současně lesní pedagogiku, protože ta probíhá jenom v lese, venku. Zařadili jsme proto do našeho programu její prvky. Nazýváme je jako prožitkové dny a u nás ve školce jsou to konkrétně čtvrtéční dny, které travíme v přírodě. Jezdíme i na celodenní výlety, kdy celý den děti stráví v přírodě. S tou pedagogikou Franze Ketta to dobře koresponduje, protože když se například učíme o lese, tak to neděláme tak, že si na obrázku ukážeme strom, ale jdeme přímo do toho lesa. Znamená to učit to děti v tom prostředí.

- V čem je specifická pedagogika Franze Ketta, na niž se ve školce zaměřujete?

Tato pedagogika se začala tvořit v Bavorsku v sedmdesátých letech dvacátého století. Nebyla to ještě přímo pedagogika, ale spíše takový směr, jak seznamovat děti s katechezí. Byla to katecheze pro děti a hrozně dobře fungovala. To vedla Ester Kaufmannová. K ní se pak připojil právě Franz Kett, který si řekl, že je to moc pěkná věc a že se nemusí dělat jenom ta katecheze, ale že se může vytvořit i ten pedagogický směr. Gró toho směru je, že existuje já, ty a ono. My tady děti ve školce učíme to, že jsme tady spolu. Vnímat to, že nejsem tady na světě jen já sám, ale také ostatní lidé. Je to snaha propojovat ty různé vazby.

- Tato pedagogika je ale zároveň zaměřená i hodně na dítě.

Ano, v první řadě je to dítě, děti jsou středem našeho zájmu. I "kettovské" školky jsou tak vybavené, děti jsou v té školce prostě vidět. Nemáme tady třeba tolik té výzdoby jako v jiných školkách, ale když už tady nějaká výzdoba je, tak je to dílo samotných dětí. Kettovská pedagogika je hodně pečující, každé dítě tady má své pevné místo, slavíme jeho narozeniny, kdy je to opravdu den toho dítěte. Děti utvrzujeme v tom, že jsme rádi, že jsou tady s námi a společně se radujeme, že tady můžeme být a prožívat tu současnost, ten daný okamžik.

- Jak jste se s pedagogikou Franze Ketta seznámila?

Seznámila jsem se s ní tady. Jsou to takové krásné náhody, protože já pocházím ze Zvíkova a tam sloužil pan farář mše. Každou neděli, páter Cyril. A ten je shodou okolností garantem v České republice této pedagogiky. Takže já jsem s nimi jela na farní výlet a dali jsme se do řeči a říkala jsem, že tady ve školce jsou prvky Franze Ketta, ale nevěděla jsem příliš, o co jde. Tak mi to vysvětlili. Pak jsem se zúčastnila i semináře ve Slavkově, kde byli i zástupci z Německa. Mě se líbí, že je to takové dávající.

- Pozorujete na dětech, které jsou zde už několikátý rok nějaké "výsledky" v této oblasti?

Já si myslím, že ano, je znát ta práce. I děti jakoby začínají pečovat samy o sebe. A určitě také pozorujeme, že díky důrazu na přijetí dítěte, na to, že mu dáváme znatelně najevo, že zde má své místo, což začíná už ráno pozdravem a podáním ruky, tak se nám velmi výrazně zkrátilo období, kdy si děti zvykají na školku a třeba i to období, kdy nové děti pláčou. Tohle pro ně bolestivé období je najednou o dost kratší.

- Jak často chodí pan farář do školky za dětmi?

Je časově hodně vytížený, rád by každý týden, ale jednou za čtrnáct dní chodí vždy. Připravuje jednak pro ně katecheze, které jsou úzasně dramaticky zpracované, vždycky si vezme nějaký příběh z evangelia, zdramatizuje ho, dětem dá určité role, takže i děti vlastně hrají a jsou součástí toho příběhu. Ale jezdí s námi i na výlety. To je moc dobré, protože on je ten mužský element, který ve školce chybí. Krásné to bylo na výletě na podzim, kdy jsme sbírali oříšky a děti po něm chtěly, aby jim je rozlouskl. Pan farář řekl ano, já ti ho rozlousknu, ale ty si vezmeš polovinu a druhou polovinu dáš kamarádovi. Takž děti běhaly za námi, my jsme jim to louskali a ony se dělily.

- Jaké máte plány na tento školní rok?

Tak jednak potřebujeme upevnit tuhle koncepci, o které jsme se bavili, zažít si to pod kůží. Vytvořit pro děti funkční pravidla, abychom se navzájem respektovali. Potom máme projekt nazvaný Prospíváme celý rok.

- Čeho se projekt týká?

V České republice je pět školek, které jedou podle tohoto směru. Jsou to Budějovice, Uherský ostrov, to je jediná necírkevní školka a zřizovatelem je město, Slavkov u Brna, Zlín a Kutná Hora. Tady čerpáme ze zkušeností z Itálie, kde je třicet jedna školek a jedno vedení a oni dají projekt na celý rok a školka k tomu projektu vymyslí pět nějakých činností, které by se daly s těmi dětmi dělat. Minulý rok jsme se dohodli, že by bylo prima, když jsme takhle roztržili po celé republice, také vytvořit nějaký projekt. Tento rok se chceme zaměřit na hudební činnosti rozvoj jejich rozvoj u dětí. Máme i společné webové stránky, kam každá školka může přispívat vším, co jí přijde zajímavé v tom projektu.

- Koresponduje s tím i muzikoterapie, kterou tady ve školce nabízíte?

Určitě. Navíc pokud nám vyjde projekt Renovabis, tak získáme pět tisíc na to, abychom mohli nakoupit pro děti hudební nástroje.

- Jak jste narazila na muzikoterapii?

Přes pana faráře. On zná tu paní, která ji učí a řekl mi o tom. My jsme tady měli hodiny muzikoterapie už minulý školní rok. Máme tady i děti, které mají opravdu handicap a musím říct, že jim muzikoterapie výrazně pomáhá. Děti, které mají nějaký problém, tak si ho můžou odžít, vyventilovat a zpracovat.

- Modlíte se s dětmi?

Modlíme se před jídlem. Jde ale více o to uvědomění si, že jsme zde spolu, že je to radost.